

Rodiče to se mnou nevzdali a já to taky nevzdám, už jen kvůli nim.

Jaroslav se narodil v roce 1986 v Pelhřimově, kde žil s rodiči a mladší sestrou v malé vesničce. Tady také vystudoval základní školu a ve studiu pokračoval v Pelhřimově na středním odborném učilišti, kde se učil v oboru dřevomodelář. Na stejné škole rovněž pokračoval v nástavbovém studiu s maturitou, které ale už nedokončil.

...

V roce 2005 jsem jel se dvěma kamarády autem, které jsem sám řídil. Neřekl bych, že jsem jel příliš rychle, ale bohužel jsem na namrzlé vozovce dostal smyk a nabourali jsme. Kamarádi byli s lehkými oděrkami v pořádku, děkuji za to, vyčítal bych si to do smrti, ale já jsem dopadl mnohem hůř. Byl jsem transportován s vážnými zraněními do nemocnice v Praze, kde jsem strávil osm měsíců v kómatu na anesteziologicko-resuscitačním oddělení. Nedokážu si ani představit bezmoc svých rodičů, když jim je oznámena taková zpráva a navíc ten čas strávený u mé postele. Nevzdali to! Každý den byl alespoň jeden z rodiny u mě, střídali se den po dni a vydrželi. A já? Já jsem to všechno cítil, věděl jsem, že se musím probudit.

Probudil jsem se ochrnutý, neuměl jsem hýbat nohama, ruce jsem cítil, ale neovládal. Po probuzení mě čekalo putování po nemocnicích a rehabilitačních střediscích snad v celé republice, v každém zařízení mě čekal další a další úspěch v mé rehabilitaci.

S rodiči jsme každý den řešili, co bude dál. Zapojili jsme k tomu širokou rodinu, můj stav jsme konzultovali s lékaři v ústavech, kde jsem byl, se sociálními pracovníky, kteří pomáhali s vyřízením pomůcek pro můj návrat domů. Rodiče pomalu renovovali byt za příspěvků, které jsem dostal. Mohl jsem si koupit auto, díky příspěvku na pořízení motorového vozidla, i když jsem jej nemohl řídit, alespoň mě táta vozit a já tak mohl snít o tom, jak by mi bylo, kdybych tehdy v tom autě neseděl.

Následoval rehabilitační pobyt v rehabilitačním ústavu, a protože oba moji rodiče stále pracují a nemohou mi věnovat 24 hodinovou péči sedm dní v týdnu,

museli jsme začít uvažovat o nějakém zařízení, kde by se o mě postarali v týdnu tak, aby mi nic nescházelo. Nastoupil jsem do centra sociálních služeb, bylo to nové, zvláštní. Kolem mě lidé, kteří byli více či méně postižení, někteří mladší, jiní starší. Bylo mi smutno. Nedokázal jsem si představit, že tady budu, že mám tady strávit zbytek života.

Čas rozhodl. Naši se snažili a já jim to přeci nemohl udělat. Zvykl jsem si. Našel jsem si přátele, kamarády a kamarádky. Každý víkend jezdím domů k rodičům, je to příjemná změna, ve středu mě pravidelně navštěvuje babička, ať nemám ten týden takový dlouhý. Mám kamarádku Romanu, která za mnou jezdí, když má čas, a chodíme spolu na různé akce a koncerty, trávíme spolu čím dál víc času. S kamarády ze školy a s lidmi před úrazem jsem v telefonickém kontaktu nebo mě navštěvují, když přijedu o víkendu domů. Je mi dobře. Mrzí mě, co mě v životě potkalo, ale obdivuji moje rodiče a děkuji všem, kteří nám pomohli. Bylo dobré vědět, že se na někoho můžeme obrátit jen tak pro radu.

Co dál? Chtěl bych mít ženu, chtěl bych mít rodinu a dát rodičům vnoučata. Snad se mi to podaří, věřím v to. Možná s Romanou, kdo ví. Nyní řeším se sociální pracovníci v zařízení a zároveň s odbornými sociálních věcí města bezbariérový byt. Chtěl bych se osamostatnit, chtěl bych mít život, jaký si zasloužím a věnovat odpočinek svým rodičům, kteří to se mnou nikdy nevzdali. (PR)

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

